

ΒΙΚΤΟΡ ΟΥΓΓΑ

ΠΡΟΠΟΙΣΙΣ
ΥΠΕΡ
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ

[ἐκφωνήσεσσι εἰς τὸ ἐν Παρισίοις δοθὲν μοι συμπόσιον
ὑπὸ τῆς ἐκεῖ Ἑλληνικῆς Νεολαίας]

ΤΡΕΜΕΙ καὶ χεῖρ καὶ κύπελλον πλὴν κ' ἐκ χαρᾶς δακρῶν,
Διότι νῦν δι' ἄνθρωπον ἀπλῶς δὲν θά προπίω,
'Ἄλλὰ διὰ Ἀρχάγγελον, Τιτᾶνα καὶ Προφήτην,
Διὰ σκηπτοῦχον ἀοιδόν, εὐάγγελον κομήτην,
Ὅστις κτυπᾷ τοῦ ὕλισμοῦ τὸ ἐπηρμένον τέρας,
Σβύνων τὰ φῶτα τῆς νυκτὸς καὶ φέρων τῆς ἡμέρας.
'Υψώσατε τὰ κύπελλα· προπίνω δι' Ἐκεῖνον,
Ὅστις ὡς σκηπτρόν του κρατεῖ τοῦ Γαβριὴλ τὸ κρίνον,

Κ' ἔτη ἀγάπης καὶ χαρᾶς ἀγγέλλει φωτοβόλα·
 Δι' ἄνδρα, Λέοντ' αἰτὸν καὶ ἄσμα· ὄλα, ὄλα!
 Διὰ τὸν Βίκτωρα Οὐγγώ, τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος,
 Τὴν νύκτα καὶ τὸ ἄπειρον, τὴν φλόγα καὶ τὸ πάθος.
 Διὰ τὸν Μουσοκράτορα, τὴν λύραν τῶν συγχρόνων,
 Διὰ τὸ μέγα παρελθόν, τὸ ἐνεστώσ, τὸ μέλλον,
 Δι' ἔστεμμένον, ἀλλ' οὐχὶ ὑπὲρ τῶν ἡγεμόνων,
 Ἄλλ' ὑπὲρ χαίτης Λέοντος, καὶ μέτωπον ἀγγέλων . .
 Προπίνω διὰ τοῦ Οὐγγώ τὴν μεγαλοφυΐαν,
 Τὴν ἀχανῆ διάνοιαν, τὴν ἀχανῆ καρδίαν,
 τὸ ἀετῶδες βλέμμα

Καὶ τὸ προστάζον ἄσμά του, — τὸ μέγα τοῦτο στέμμα! —

ᾠ, εἶθε νὰ τὸν ἔχωμεν πολὺν καιρὸν εἰσέτι.

Εἶθε νὰ μένη με ἡμᾶς ἀκόμη μακρὰ ἔτη,

Ζωὴν νὰ διδῆ εἰς νεκροὺς ἐκπνέοντας καὶ ῥώμην

Καὶ στέμμα μας νὰ ἔχωμεν τὴν ἀργυρᾶν τοῦ κόμην

Ὁ κόσμος νῦν εἶναι αὐτός· μετέωρον αἰῶνων,

Δασῶν διασωθεῖσα δρῦς εὐγενεσετέρων χρόνων,

ἢ γέφυρα ἢ μόνη,

Ἦτις τὴν ἀνθρωπότητα με τ' ἄνω συνενώνει. . .

ᾠ, τὴν στιγμὴν θαρρῶ αὐτὴν ἐν μέσῳ μας προβάλλει

Πίωμεν, φίλοι, πίωμεν· τὸν οἶνον μεταβάλλει,

Ἦ πρόποσις ὑπὲρ Οὐγγώ αὐτὴ εἰς Κοινωνίαν

Ἄς μεταλάβουν αἱ ψυχαὶ τὴν μεγαλοφυΐαν! . . .

(Ἐν Παρισίοις κατὰ τὸν Μάρτιον τοῦ 1884)

Ἀχιλλεὺς Παράσχος

